

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **JEREMI, s. r. o.**, se sídlem Jeremiášova 2581/2, 155 00 Praha 5, zastoupen JUDr. Jiřím Kudějem, advokátem, se sídlem Šlikova 287/20, 169 00 Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. MHMP 54555/2017, sp. zn. S-MHMP 2159436/2016/STR,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek z návrhu na vydání předběžného opatření a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 2000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Kuděje, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. MHMP 54555/2017, sp. zn. S-MHMP 2159436/2016/STR, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 ze dne 3. 12. 2015, č. j. P13-57965/2015, sp. zn. VYS 54055/2015/DF, jako nepřipustné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla povolena stavba „Stavební úpravy Sportcentra“, kterými vznikne mateřská škola Praha, Stodůlky, Ovčí Hájek č. p. 2174, na pozemcích parc. č. 3100, 3101, 2860/29 v k. ú. Stodůlky. Odvolání žalobce bylo shledáno nepřipustným z důvodu, že mu

nesvědčí postavení účastníka řízení, z něhož napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vzešlo.

Žalobce v žalobě namítl, že je vlastníkem nemovité věci, a to stavby železobetonové základové desky - základny pro nafukovací sportovní halu - umístěné na části pozemku parc. č. 2860/29 v k. ú. Stodůlky. Část pozemku, na němž je tato stavba umístěna, má včetně opěrné zdi, přípojek, inženýrských sítí a základů pro nadzemní komunikaci celkovou výměru 1221 m² a je vymezena geometrickým plánem č. 4142-240/2010, vyhotoveným dne 18. 11. 2010. Železobetonová deska, jako stavba bez svislé konstrukce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), byla vybudována v roce 2002 na základě stavebního povolení, vydaného odborem výstavby Úřadu Městské části Praha 13 jako příslušným stavebním úřadem, a to jako součást přístavby nafukovací haly pro 5 hřišť pro badminton, včetně spojovacího krčku mezi halami nad úrovní chodníku, vnitřních rozvodů elektro ze stávající haly, přípojného teplovodního potrubí, přípojky dešťové kanalizace a opěrné zdi. Stavebníkem, tedy zřizovatelem stavby, byla v období jejího vybudování společnost SportCentrum Nové Butovice, a.s., IČ 60197871, se sídlem Praha 5, Ovčí Hájek 2174. Vymezenou část pozemku parc. č. 2860/29 v k. ú. Stodůlky užíval tento zřizovatel na základě smlouvy o výpůjčce, kterou uzavřel dne 1. 7. 2002 na dobu neurčitou s Městskou částí Praha 13. Kupní smlouvou ze dne 1. 9. 2004, uzavřenou mezi společnostmi SportCentrum Nové Butovice a.s. (v tu dobu s novou firmou EUDAT, a.s.), IČ 60197871 a nabyvatelem - společností SportCentrum Nové Butovice, s.r.o., IČ 26746158 (nyní žalobce se současnou firmou JEREMI, s.r.o.) byla stavba včetně všech práv a povinností převedena do vlastnictví žalobce. Dne 13. 6. 2005 pak byla mezi Městskou částí Praha 13 a žalobcem uzavřena nová smlouva o výpůjčce vymezené části pozemku parc. č. 2860/29 v k. ú. Stodůlky, na základě které se žalobci jako vypůjčitelu umožňuje využít předmětného pozemku za účelem provozování stavby v souvislosti s činností a předmětem podnikání (provoz sportovního centra). Za účelem „narovnání majetkoprávních vztahů a provozování sportovní činnosti“ byla pak dne 4. 8. 2011 mezi Městskou částí Praha 13 a žalobcem uzavřena nájemní smlouva, Kterou Městská část Praha 13 jako pronajímatel pronajímá žalobci „...část pozemku parc.č. 2860/29 o výměře 1582 m², zastavěný sportovní nafukovací halou v majetku SportCentra Nové Butovice s.r.o....“. Výpovědi ze strany nájemce (nyní žalobce) byl k 31. 12. 2014 tento nájemní vztah ukončen. Po skončení nájmu byla žalobcem demontována odnímatelná nafukovací část, ovšem pevná část stavby, tedy železobetonová základová deska spolu s přípojkami inženýrských sítí a opěrnou zdí, jejímž vlastníkem je žalobce, zůstala na pozemku parc.č. 2860/29 v k.ú. Stodůlky dosud. K těmto tvrzením žalobce v žalobě navrhl důkazní prostředky v podobě jednotlivých listin (smluv), jež zmiňoval.

Dále žalobce uvedl, že po skončení nájemního vztahu žalobce k vymezené části pozemku parc.č. 2860/29 se bývalý pronajímatel, tedy Městská část Praha 13, opakovaně v průběhu r. 2015 obracel na žalobce jako vlastníka stavby, aby ji odstranil, a to s poukazem na tvrzenou povinnost nájemce vyplývající z ustanovení čl. VI. odst. 7 ukončené nájemní smlouvy. Žalobce k tomu namítl, že pronajatý pozemek řádně odevzdal při skončení (nájmu „ve stavu, v jakém jej převzal“, tzn. se stavbou základové desky. Z výzev Městské části Praha 13, kterými se písemně i při osobních jednáních na žalobce obracela, vyplývá, že v průběhu r. 2015 a až do dubna 2016 neměla a nemohla mít žádné pochybnosti o tom, že vlastníkem této stavby je žalobce. Pokud žalovaný zpochybňuje vlastnictví žalobce ke stavbě, je třeba podle žalobce poukázat na to, že cca. v polovině ledna 2016 obdržel žalobce nabídku na odkoupení stavby třetí osobou, dopisem ze dne 28. 1. 2016 tuto skutečnost v nabídce k využití předkupního práva ve smyslu § 3056 OZ oznámil Městské části Praha 13, zástupce starosty

MČ Praha 13 dopisem ze dne 24. 2. 2016 odkoupení stavby odmítl, počátkem dubna 2016 uzavřel žalobce kupní smlouvu na předmětnou stavbu se společností 1. Jihomoravská stavební s.r.o. Oznámení, že se tak stalo a že již není vlastníkem předmětné stavby, zaslal žalobce Městské části Praha 13 dopisem ze dne 5. 4. 2016. V průběhu měsíce září 2016 bylo z účetnictví žalobce zjištěno, že kupující 1. Jihomoravská stavební s.r.o. neuhradila kupní cenu sjednanou ve smlouvě a žalobce od kupní smlouvy odstoupil. Oznámení žalobce, že odstoupil od kupní smlouvy a že je tedy nadále (opět) vlastníkem stavby, bylo jednatelem žalobce 29. a 30. 9. 2016 zasláno e-mailem i doporučenou poštou 1. Jihomoravské stavební s.r.o. a dne 2. 10. 2016 totéž oznámil e-mailem právnímu zástupci MČ Praha 13. S výjimkou období dubna až září 2016, kdy žalobce přerušil faktický výkon vlastnického práva k předmětné stavbě, je tedy vlastníkem předmětné stavby od r. 2004 do současnosti. Rovněž k těmto tvrzením žalobce předložil důkazní návrhy.

Žalobce dne 23. 10. 2016 zjistil, že na objektu Ovčí Hájek čp. 2174 na pozemku parc. č. 3101, sousedícím s částí pozemku 2860/29, na níž je předmětná stavba ve vlastnictví žalobce umístěna, byly zahájeny bourací práce a že stavba základové desky slouží jako nástupiště pro těžkou stavební techniku a dočasné úložiště stavebního odpadu z bourané budovy. Dne 24. 10. 2016 se proto žalobce obrátil na příslušný stavební úřad se žádostí o provedení opatření ve smyslu § 132 a násl. stavebního zákona, případně k zastavení těchto prací a též o informaci, na základě jakého povolení jsou tyto práce prováděny. Žádné reakce stavebního úřadu se mu nedostalo. Dne 26. 10. 2016 pak žalobce zjistil pokračování ve stavební činnosti a teprve toho dne zaznamenal i vyvěšený štítek „Stavba povolena“, umístěný v místech vstupu do objektu čp. 2174 za stavební ohradou. Z tohoto štítku pak poprvé seznal, že stavba je prováděna na základě stavebního povolení. Dne 27. 10. 2016, získal žalobce z veřejně přístupného internetového zdroje kopii stavebního povolení. Po zjištění, že stavba je povolena mj. na pozemku parc. č. 2860/29, na jehož části má odvolatel umístěnu svou stavbu a že je tudíž vlastníkem stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, obrátil se ještě téhož dne písemně na stavební úřad s oznámením o účastenství ve stavebním řízení. Stejně oznámení zaslal též stavebníkovi, tedy Městské části Praha 13, s výzvou k zastavení stavebních prací v rozsahu, kterým jsou porušována jeho vlastnická práva ke stavbě, resp. k jejich přerušení. Vzhledem k tomu, že se žalobci ani od stavebníka ani od stavebního úřadu žádné reakce nedostalo, podal dne 11. 11. 2016 proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 13 odvolání.

V odvolání uvedl žalobce, že je od r. 2004 vlastníkem stavby základové betonové desky pro dočasnou stavbu nafukovací sportovní haly, a že vyčleněná část pozemku pod touto stavbou byla vlastníkem pozemku poskytnuta žalobci k užívání, a to nejprve smlouvami o výpůjčce, později, od r. 2011, smlouvou o nájmu. I když byl nájem této části pozemku k 31. 12. 2014 ukončen, vlastnictví stavby tím nebylo nikterak dotčeno a trvá. Odvolací orgán však bez dalšího podrobnějšího zjišťování převzal při rozhodování o odvolání žalobce argumentaci stavebního úřadu, že odvolání je nepřipustné, neboť žalobce nesplňuje podmínky § 109 stavebního zákona, a není tedy účastníkem řízení. Závěr, že žalobce není účastníkem stavebního řízení, zahájeného v listopadu 2015, však učinil žalovaný pouze na základě tvrzení stavebního úřadu, která v odůvodnění napadaného rozhodnutí popisuje tak, že žalobce byl údajně v souvislosti s ukončením nájemní smlouvy na předmětný pozemek vyzván k vyklizení pozemku, na což měl sdělit, že není vlastníkem předmětné betonové desky. Toto tvrzení však s ohledem na výše uvedené není relevantní, neboť žalovanému zde zjevně unikla zásadní nesrovnalost v časovém průběhu právních skutečností, tedy událostí a právních jednání, které v celé kauze proběhly, především pak to, že jestliže žalobce brojí proti nezahrnutí do okruhu účastníků stavebního řízení, zahájeného v listopadu 2015 a odvolává se

(jako opomenutý účastník) proti stavebnímu povolení, vydanému stavebním úřadem dne 3. 12. 2015, je naprostým nesmyslem odůvodňovat, resp. hojit, tehdejší nesprávný postup stavebního úřadu poukazem na to, že v dubnu 2016 jednatel žalobce cosi prohlásil o vlastnictví stavby.

Podle žalobce tak rozhodnutí žalovaného na nedostatečně zjištěném stavu věci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožnil s tvrzením žalobce, že je účastníkem předmětného řízení, které podpořil pouhým konstatováním, že je vlastníkem stavby na pozemku parc. č. 2060/29, bez toho, aby své tvrzení doložil doklady, kterými by své tvrzení podpořil. Žalovaný ověřil, že předmětná stavba byla povolena jako stavba dočasná rozhodnutím stavebního úřadu č. j. VYS-2171-3081/02-Ho-srp ze dne 27. 8. 2002 pro společnost SportCentrum Nové Butovice, a.s. Žalobce nedoložil, že by byl právním nástupcem subjektu, kterému byla předmětná stavba povolena, tak aby se dalo dovodit, že k předmětné stavbě nabyt vlastnícká práva. Zároveň nebyly žalovanému doloženy žádné jiné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by žalobce vlastnictví nabyt následně. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí podpořil svou právní úvahu o skutečnost, že by žalobce byl vlastníkem předmětné betonové desky, kdy byl dne 24. 3. 2016 vyzván k vyklizení předmětného pozemku v souladu s ukončením nájemní smlouvy, avšak tento prohlásil, že jejím vlastníkem není. Žalovaný vycházel z podkladů, jež byly předloženy stavebním úřadem ve věci odvoláním napadeného rozhodnutí (rozhodnutí o povolení stavebních úprav) a odvolání, bez jakýchkoliv dokladů a důkazů, kterými by žalobce své postavení účastníka předmětného řízení prokázal. Žalovaný se omezil pouze na pouhé konstatování, že je opomenutým účastníkem řízení, aniž by své tvrzení doložil jediným relevantním důkazem.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Úřad městské části Praha 14 vydal dne 3. 12. 2015 stavební povolení ke stavbě „Satvební úpravy Sportcentra“, kterými měla vzniknout mateřská škola Praha, Stodůlky, Ovčí Hájek č. p. 2174. Rozhodnutí vzešlo z řízení, v němž nebylo s žalobcem jednáno jako s účastníkem.

Žalobce proti rozhodnutí o povolení stavby podal dne 10. 11. 2016 odvolání, v němž namítl, že byl tzv. opomenutým účastníkem stavebního řízení. Své tvrzení o účastenství v odvolání odůvodnil tak, že je od roku 2004 (tehdy pod obchodní firmou SportCentrum Nové Butovice, s. r. o.) vlastníkem stavby základové betonové desky pro dočasnou stavbu nafukovací haly na pozemku dotčeném stavbou. Žádné důkazní návrhy pro toto své tvrzení žalobce v odvolání neoznačil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v evidenci katastru nemovitostí není na pozemku parc. č. 2860/29 v k. ú. Stodůlky zapsána žádná stavba. Jestliže vlastnictví stavby nelze ověřit z evidence katastru nemovitostí, je třeba vycházet z dokladů, jež jsou k dispozici. Žalobce své tvrzení, že je vlastníkem betonové desky, nijak nedoložil. Za těchto okolností vyšel žalovaný z toho, že stavba nafukovací sportovní haly jako stavba dočasná byla povolena rozhodnutím ze dne 27. 8. 2002 ve prospěch stavebníka SportCentrum Nové Butovice, a. s. Pozemek parc. č. 2860/29 v k. ú. Stodůlky byl následně pronajat společnosti SportCentrum Nové Butovice, s. r. o. Nájem pozemku byl ukončen výpovědí ke dni 31. 12. 2014 (tuto skutečnost shodně tvrdil žalobce i ve svém odvolání). Od 12. 3. 2015 dle údajů v obchodním rejstříku došlo ke změně obchodní firmy ze SportCentrum Nové Butovice, s. r. o. na JEREMI, s. r. o. Z výpisu z obchodního rejstříku ani z doložených dokladů nelze

dovodit, že by společnost JEREMI, s. r. o., resp. společnost SportCentrum Nové Butovice, s. r. o., byla právním nástupcem společnosti SportCentrum Nové Butovice a. s. Stavební povolení na stavbu nafukovací haly bylo tedy vydáno jinému subjektu než žalobci. Žalobce nenabyl vlastnické právo ke stavbě z titulu toho, že by byl stavebníkem. Nedoložil přitom žádné jiné doklady, ze kterých by vyplývalo, že na něj vlastnictví přešlo následně, např. kupní smlouvou.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou žalobních bodů žalobce je námitka, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z nesprávně zjištěného skutečného stavu věci ohledně vlastnictví žalobce ke stavbě, jež je dotčena povolovanou stavbou. Žalobce přitom v řízení před žalovaným své tvrzení o vlastnictví předmětné stavby nijak nedokládal, ke svému tvrzení nenavrhl ani žádné důkazy. Podle § 52 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), přitom platí, že účastníci jsou povinno označit důkazy na podporu svých tvrzení. Při absenci takových tvrzení žalovaný vyšel zcela oprávněně z takových podkladů, jež měl k dispozici, v nyní posuzovaném případě údaje známé jednak z vlastní činnosti, jednak z veřejných rejstříků. Pokud se za situace, kdy se tvrzené vlastnické právo mělo dotýkat stavby neevidované v katastru nemovitostí, opřel žalovaný o zjištění, kdo byl stavebníkem této stavby a zda je žalobce jeho právním nástupcem, což byly skutečnosti, jež mohl bez součinnosti žalobce zjistit, pak nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného spočívalo na nedostatečných podkladech a z toho vyplývajících nesprávného skutkového závěru.

Pokud pak žalobce teprve v žalobě označuje důkazní návrhy na podporu svého tvrzení, že na něj přešlo vlastnické právo ke stavbě ze společnosti SportCentrum Nové Butovice, a. s., na základě kupní smlouvy ze dne 1. 9. 2004 a vlastnické právo doposud trvá, soud tyto důkazy neprovedl a v řízení k nim nepřihlédl z následujícího důvodu:

V případě správního soudnictví nepochybně platí, že není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde. Takový závěr obsahuje zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, podle něhož je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání ani skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Nelze však přehlédnout, že toto usnesení má na mysli především důvody právní. Ani toto usnesení tak podle názoru Městského soudu v Praze ve shodě s literaturou (srov. L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 572 a 637-638) nelze vykládat natolik extenzivně, že by si mohl účastník správního řízení „schovávat“ všechny relevantní skutečnosti až pro soud a nevznášet je před správním orgánem. Tím by byl relativizován smysl podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků pro uplatnění soudní žaloby, pokud by v rámci správního řízení nebylo možné posoudit všechny s případem související skutečnosti.

Jinak řečeno, nezákonnost napadeného rozhodnutí (tedy fakt, že s ohledem na zjištěný skutkový stav správní orgán pominul aplikovat příslušnou právní normu nebo ji aplikoval

nesprávně) lze namítat vždy bez ohledu na to, zda byla tato nezákonnost namítána již ve správním řízení. Na druhou stranu však musí platit určitá omezení pro skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Není proto možné, aby si teprve v rámci správní žaloby žalobce „vzpomenul“ na určitou dříve nenamítanou skutkovou okolnost (resp. dříve nenavržený důkaz), ačkoliv tak učinit mohl. Lze pouze zpochybňovat správné hodnocení dříve uvedených a prokazovaných skutečností ve správním řízení či namítat, že měly být provedeny určité důkazy, o nichž správní orgán věděl a provést je mohl a měl.

Tento závěr podle názoru Městského soudu v Praze potvrzuje ostatně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, podle něhož: *„závěr, že je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a na straně druhé zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“* Důkazy navržené žalobcem tedy sice mohou být relevantní z hlediska zjištění skutkového stavu rozhodného v době vydání napadeného rozhodnutí, nicméně jde nepochybně o důkazy, jež žalobce měl navrhnout již v řízení odvolacím, přičemž netvrdí, že by tak učinit nemohl. Za těchto okolností soud navržené důkazy neprovedl a zároveň dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž jeho právní závěr zjištěnému skutkovému stavu odpovídá. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Žalobce v řízení navrhl přiznání odkladného účinku žalobě a nařízení předběžného opatření, o nichž soud s ohledem na to, že rozhodl ve věci samé, samostatně nerozhodoval. Žalobce zároveň zaplatil společně s oběma návrhy soudní poplatek ve výši 1000 Kč, celkem tedy 2000 Kč.

Soud vzhledem k tomu, že poplatková povinnost jak u předběžného opatření, tak u návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (per analogiam dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 40) ve smyslu § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vzniká až uložením povinnosti zaplatit poplatek v samotném rozhodnutí o návrhu, zaplacený soudní poplatek podle ustanovení § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, podle něhož soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková